

[Ivar Hansen]

dette mål, og det er vel det, uenigheden i det væsentlige har stået om og fortsat står om.

Jeg er fortsat af den opfattelse, at det nok er landmændene, der vil være de bedste til at tage stilling til, hvorvidt et element af denne karakter vil virke i positiv retning. Det tillader vi os fortsat at være ret tvivlende over for.

Som hr. Bjørn Westh allerede har nævnt, foruddiskonterer flertallet i betænkningen sin stilling til det, der fra landbrugsministerens side nu er lagt op til gennem l. delbetænkning fra landboreformkommissionen, som netop omhandler landbrugsloven. I betænkningen giver man udtryk for, at man ønsker grænsen for et landbrug, der kan sammenlægges med en større ejendom, sat ned. Jeg vil gøre opmærksom på – hvad man vel godt ved – at det er de mindre ejendomme i dansk landbrug, der har haft store vanskeligheder i de senere år, og det er hovedsagelig ældre landmænd. Det er vanskeligt at sælge til en ny ejer, hvis landbrugslovgivningens meget restriktive krav om uddannelse og hovederhverv skal opfyldes, og derfor tror jeg, at vi på nuværende tidspunkt skal være lidt forsigtige med at skærpe kravene yderligere alene i lyset af et forslag af denne karakter. Derfor vil jeg meget henstille til flertallet, at vi nu accepterer, at vi formentlig i næste folketingssamling skal i gang med at drøfte landbrugslovgivningen i et større perspektiv, så vi kan vurdere disse elementer i lidt højere grad i sammenhæng.

Jeg er meget enig med boligministeren, som i et svar til udvalget på spørgsmål nr. 12: »Hvilke er de statsfinansielle konsekvenser af vedtagelsen af de af socialdemokratiet osv. stillede ændringsforslag?« siger:

»Da ændringsforslaget på flere væsentlige punkter forekommer uklart og tilsyneladende modstridende, vil det ikke umiddelbart være muligt at fremkomme med et endeligt skøn over de statsfinansielle konsekvenser af forslaget. Således er det uklart, præcis hvilken lånekonstruktion der ligger til grund for ændringsforslaget.«

Nu tager man konsekvensen af bl.a. den kritik, der tidligere under behandlingen af dette forslag er rejst, og som lød: kan delvis indekserede obligationer overhovedet sælges på markedet til en rimelig kurs? Nu erkender man, at det nok alligevel er bedst, at vi indfører et statssubsidium her, således at forstå,

at staten nu til realkreditinstitutionerne skal betale de sidste 30 pct. af indeksreguleringen i forhold til pristalsudviklingen.

Vi er af den opfattelse, at dette ændringsforslag vil betyde, at flere realkreditinstitutioner i indbyrdes konkurrence – sideløbende med deres långivning i øvrigt – skal uddele statssubsidier. Det er det, der ligger i det, for det er realkreditinstitutionerne, der skal udmåle långivningen, og det er dermed også realkreditinstitutionerne, der kommer til at bestemme omfanget af de statssubsidier, denne lov vil komme til at udløse, og det gælder både til formål som investeringer, generationsskifte, gældssanering osv.

Det siges jo også i betænkningen fra flertallet, at et væsentligt formål med dette er, at praktiserende landmænd kan få nogle dyre lån udbyttet med lån af denne karakter. Ja men vi har jo tidligere under udvalgsarbejdet klart fået dokumenteret, at det ville være alt for dyrt, og det er bl.a. også derfor, vi i sidste samling vedtog en lovgivning om rentesaning for gældstyngede landmænd.

Det er klart, at hele spørgsmålet om DLRs fremtid i denne forbindelse i høj grad bliver aktualiseret, og jeg synes langtfra, vi har fået opklaret, hvorvidt DLR overhovedet har mulighed for at eksistere videre som en selvejende eller en selvfungerende kreditinstitution med det enhedsprioriteringsforslag, som man her lægger op til at vi skal gennemføre.

Jeg siger også dette, fordi vi for nylig her i folketinget har pålagt DLR helt nye opgaver. Jeg mener, at en af de uklarheder, som boligministeren i sit svar antyder, er stående låns forfald ved, som forslagsstillerne skriver, væsentlige produktionsindskrænkninger. Hvem skal vurdere det? Efter hvilke kriterier? Jeg tror, at det efter de oplysninger, der hidtil er givet, kan blive meget svært at administrere.

Så er der det statssubsidium, der bliver tale om, og som i første omgang er gjort op til 15 mill. kr. pr. udlån – 1 mia kr. pr. år. Hvem skal betale det? Fra hvilken kasse skal disse penge tages? Jeg vil gerne spørge forslagsstillerne, idet jeg går ud fra, at man påregner, det skal tages af landbrugsministeriets budget: hvad er det for aktiviteter inden for landbrugsministeriet, der i givet fald skal holde for? Og da det med den konstruktion, der nu er lagt op til, er meget uklart, hvor meget denne låneordning overhovedet vil blive brugt, er det altså i dette øjeblik fuld-